

Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at jeg tør stille det Spørgsmaal til den høitærede Minister, hvilke nye Grunde der maatte motivere denne abnorme Indbringelse af dette specielle Digelovforslag og nødvendiggjøre en saa hurtig og hovedfulds Behandling af en saa vigtig Sag som denne. Jeg skal ikke i Diebliffet yderligere motivere dette Spørgsmaal, men blot til Fuldstændiggjørelse af, hvad jeg har sagt, bemærke, at der ikke gjenemgaende, i alt Fald ikke for Falsters Bedkommende, er Tale om nye Diger, og jeg har derfor alene holdt mig til den almindelige Digelovs Regler med Hensyn til de alt tilstedeværende Diger. Paa Falster ere Digerne ved den militære Hjælp bragte op til den Høide, som de havde før (Modsigelse). Saaledes staar der i Beretningen fra Ingenieurforpset; men, selv om dette alt saa maatte være urigtigt, saa er der dog Diger, og det er altfaa ikke tvivlsomt, at Reglerne for de alt tilstedeværende Diger maa være dem, der skulle følges. For Lollands Bedkommende er Forholdet ikke saa klart, da det ikke af de militære Udselingers Beretning er tydeligt at se, hvad der der er udført; men den Gang, da den militære Hjælp blev ydet, nemlig ved Tuletid, var der ingenlunde en saadan Egen efter en Restauration af Berkerne tilstede som den, der nu synes at gjøre sig gjældende med en vis Nervøsitet. Der var i hvert Fald f. Ex. et Sogn, som ikke engang vilde have den militære Hjælp, men som vilde hjælpe sig selv. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke gaa nærmere ind herpaa. Jeg mener, at der med Jøie bør og kan reises det Spørgsmaal, om der virkelig nu er kommet saadanne nye Oplysninger frem, som maatte gjøre det nødvendigt at drive denne Sag frem med et Hastværk, der dog tilvisse ikke er gaunlig for Sagen, drive den frem under en betydelig Mangel paa de fornødne Oplysninger og drive den frem, forinden Principerne i deres Almindelighed ere drøftede under Behandlingen af den almindelige Digelov.

Orenbøll: Min ærede Kollega, der nu fatte sig, begyndte og endte med det Spørgsmaal, hvad der dog kunde være Grunden for den ærede Minister til nu at fremkomme med et særligt Lovforslag angaaende 2 Diger, et paa Falster og et paa Lolland, medens den almindelige Digelov har været under Arbejde, og i Begyndelsen af sit Foredrag yttrede han, at der syntes at være saa meget mere Grund til dette Spørgsmaal, som det ingenlunde var givet, at den almindelige Digelov ikke kunde blive færdig endnu i denne Session. Saavidt jeg forstod ham, tog han dog denne Mening tilbage i Slutningen af sit Foredrag, og jeg tør derfor nok gaa ud fra, at han er enig med mig i, at det Forslag, med Hensyn til hvilket der er afgivet en Betænkning, hvori han jo har haft stor Del, og som jeg erklærer sig omhyggelig og udførlig udarbejdet, ikke kan blive færdigt i inde-

værende Session. Svaret paa dette Spørgsmaal forekommer mig ikke at ligge saa fjært. Jeg kunde svare det ærede Medlem med det gamle Ordsprog: Medens Græsset grov, dør Koen; thi den naturlige Marsag, hvorfor dette Lovforslag er fremkommet, er jo de særlige Forhold, der gjøre, at det vilde være altfor farligt at vente med at komme de paagjældende Egne til Hjælp, indtil vi ad Nare kunne faae denne Betænkning forhandlet og faae den almindelige Digelov i Stand. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke kan være uvidende om de Grunde, der kunne have bevæget den ærede Minister; jeg kjender naturligvis ikke den ærede Ministers Bevæggrunde, men jeg slutter mig dertil, og af de foregaaende Forhandlinger kan heller ikke det ærede Medlem være uvidende om, hvilke Grunde der kan have været. Jeg vil bede erindret, at ved første Behandling af den almindelige Digelov — for at blive ved det Udtryk, det ærede Medlem har antaget — var Ministeren undergoven en temmelig betydelig Pression, blandt Andet ogsaa fra mig med Hensyn til de Egne, der nu ere Gjenstand for det særegne Lovforslag, og, saavidt jeg erindrer, yttrede den ærede Minister den Gang, at han var betænkt paa, saa vidt muligt uden Ophold, at søge at komme disse Egne til Hjælp, idet han erkjendte Nødtigheden af, hvad der blev anført fra flere Sider, at Tilstanden var en saadan, at man risikerede for Meget ved ikke snarest muligt at tage fat paa de fornødne Arbejder for at fikkre de paagjældende Egne imod en mulig senere Overhømmelse. Jeg opfattede den ærede Ministers Udtalelse den Gang, som om han ikke var paa det Rene med, om han vilde søge en Bevilling paa Finantsloven eller fremkomme med et særligt Lovforslag. Efterat denne Sag har været forhandlet her, tror jeg ogsaa, at den ærede Minister har været Gjenstand for forskellige Pressioner i Folkethinget. Jeg har ikke fulgt Forhandlingerne der saa ganske nøie; jeg vil blot minde om, at der har været anmeldt en Forespørgsel desangaaende til Ministeren, og jeg skulde tage meget fejl, om han ikke privat paa mange Maader har været opfordret til at gjøre noget Saadant, for at vi ikke skulde gaa endnu en Vinter imøde i den Tilstand, som vi nu have — jeg taler nærmest om Falster, som jeg kjender — med Diger, som paa sine Steder ikke ere mere end 5 til 6 Fod høie, imod at de tidligere vare 9 til 10. Den ærede Minister kunde jo ikke saa godt nøies med en Bevilling paa Finantsloven, fordi jeg antager, at han ønskede — hvad der efter min Mening ogsaa var nødvendigt — tillige at lægge Vaand paa de vedkommende Kommuner, hvad jo ikke kan gøres uden ved særlig Lov. Dette har været Grunden til, at han ikke paa Finantsloven har fremsat Begjæring om Tilflugt fra Statskassen, men har foreslået en særlig Lov, hvori han i Forbindelse med at søge et Tilflugt af Statskassen tillige forpligter de